

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.
przeciwko M. M. i D. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwani zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lutego 2018 r. naruszenie art. 493 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 493 § 1 k.p.c. oraz art. 207 § 3 k.p.c. w zw. art. 378 § 1 k.p.c., art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z

§ 7 ust. 16 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, art. 224 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 483 § 1 k.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnili potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.):

- przepisu art. 493 § 1 k.p.c., w szczególności w zakresie jego relacji do norm zawartych w art. 207 k.p.c., dotyczących istoty zezwolenia przez sąd na złożenie pisma przygotowawczego w toku sprawy i możliwości uznania zawartych w tym piśmie twierdzeń i zarzutów za spóźnione;

- przepisów art. 224 oraz 225 k.c. w zw. z art. 483 § 1 k.c. w zakresie dotyczącym możliwości regulacji przez strony kwestii wynagrodzenia za korzystanie z cudzej rzeczy w sposób odbiegający od unormowań zawartych w tych przepisach, w szczególności możliwości zastrzeżenia przez strony kary umownej za korzystania z ruchomości bez tytułu prawnego;

Skarżący powołali się również na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej w zakresie dotyczącym wskazanego w punkcie II.a zarzutu dokonania przez Sąd drugiej instancji wykładni postanowienia OWUL z pominięciem istotnych okoliczności sprawy, w szczególności z pominięciem zgłaszanych twierdzeń i noty obciążeniowej wystawionej przez powódkę, oraz braku realizacji przez sąd apelacyjny funkcji rozpoznawczej i kontrolnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że treść określonych przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały w orzecznictwie już określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, z dnia 13 czerwca

2008 r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09).

W sprawie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało sformułowane w sposób bardzo lakoniczny, wyłącznie przez wyliczenie kwestii, które w opinii skarżących wymagają wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Skarżący nie wskazali jakichkolwiek konkretnych sporów interpretacyjnych czy rozbieżnych ocen, które wiązałyby się z którąkolwiek z tych kwestii. Już to pozwala stwierdzić, że w sprawie nie wykazano spełnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Niezależnie od tego warto wyjaśnić, że o tym, czy strona powinna powołać twierdzenie lub dowód w pozwie, odpowiedzi na pozew, zarzutach od nakazu zapłaty lub w dalszym piśmie przygotowawczym, decyduje to, czy dane twierdzenie lub dany dowód pozostaje w logicznym związku z uzasadnieniem jej żądania lub jej obroną przed żądaniem przeciwnika, względnie twierdzeniami lub dowodami powołanymi w później składanym piśmie przygotowawczym. Nie ma przy tym znaczenia, że dalsze pismo przygotowawcze jest składane na skutek zarządzenia przewodniczącego lub postanowienia sądu. Fakt wyrażenia przez sąd zgody na złożenie przez stronę pisma przygotowawczego nie musi oznaczać, że zarzutów i twierdzeń w nim zawartych nie będzie można uznać za spóźnione.

Warto również zauważyć, że przedstawiając do rozstrzygnięcia problem relacji art. 224 i 225 k.c. do art. 483 § 1 k.c. skarżący próbują dokonać subsumcji stanu faktycznego do określonych norm prawnych w oderwaniu od całokształtu ustaleń dokonanych w toku instancji. Taki zabieg w istocie zmierza do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co nie może odnieść skutku na etapie postępowania kasacyjnego (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa

albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). Skarżący nie przedstawili przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj